

Κρυονική μέθοδος: Τι παρασύρει μαζί της η ελπίδα που πεθαίνει τελευταία;

Με αφορμή την “παγκόσμια ημέρα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων”, πολλά σχετικά άρθρα και πολλά σχόλια γράφτηκαν για πολλοστή φορά, στον έντυπο τύπο και στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Θέλω να σταθώ στο “δικαίωμα” που κέρδισε με δικαστική απόφαση μια δεκατετράχρονη κοπέλα πριν καταλήξει από καρκίνο, ώστε να καταψυχθεί το σώμα της, ελπίζοντας πως στο μέλλον με την εξέλιξη της επιστήμης, θα την επαναφέρουν στην ζωή θεραπευμένη.

Ομολογώ ότι προβληματίστηκα. Η κρυονική, έχει προσφέρει ήδη πολλά καλά στην επιστήμη και στην τεχνολογία. Τα ερωτήματα όμως που γεννιούνται με την κρυονική, δηλαδή με την κατάψυξη ανθρωπίνων σωμάτων, εγκεφάλων αλλά τελευταία και κατοικιδίων είναι πολλά.

Πόσο θεμιτό είναι να προσδοκούμε μια τέτοια παρέμβαση της ιατρικής στον “κύκλο της ζωής”, μια αλυσίδα πράξεων και νόμων που “εφηύρε” η ίδια η φύση για την ομαλή διαβίωση μας; Έχει όρια η εφαρμογή της ιατρικής έρευνας κι αν έχει ποια είναι και ποιος τα καθορίζει; Πού σταματάει η ιατρική και πού αρχίζει η εμπορευματοποίηση και ο τσαρλατανισμός; Τι θα γίνει αν η συνδρομή κάποιου, σταματήσει να πηγαίνει στις εταιρίες φύλαξης; Ακυρώνονται οι νόμοι περί βεβήλωσης των νεκρών; Η ελπίδα πεθαίνει τελευταία; Και τελικά ποιος χαρακτηρισμός θα ήταν πιο ταιριαστός “δικαίωμα”, “αλαζονεία” και τα δύο ή τίποτα από αυτά;

Η διαδικασία και τα μελλοντικά πιθανά αποτελέσματα της κρυονικής δεν έχουν αμιγώς ιατρικό ενδιαφέρον. Αποτελούν ένα πολύπλευρο θέμα με κοινωνικές προεκτάσεις. Κάθε άνθρωπος μπορεί να το αντιληφθεί και να το επεξεργαστεί από διαφορετική σκοπιά, με κριτήρια που διαμορφώνονται από την ηλικία, τη θρησκεία, την καλλιέργεια, αλλά και το πόσο έτοιμος είναι ο καθένας να δεχτεί μια τέτοια ιδέα.

Σαν γιατρός αναγνωρίζω το δικαίωμα του ασθενούς να έχει μία πλήρη ενημέρωση σχετικά με την κατάσταση της υγείας του, να γνωρίζει όλες τις πιθανές εναλλακτικές που μπορεί να προσφέρει η ιατρική και τις ενδεχόμενες παρενέργειές τους, να συναινεί, να αρνείται ή να διαθέτει τον εαυτό του όπως νομίζει. Όμως στην συγκεκριμένη διαδικασία δεν μιλάμε για θεραπεία και για το λόγο αυτό, χωρίς να απορρίπτω τίποτα, έχω τις ενστάσεις μου.

Σαν άνθρωπος πάλι, μπορώ να συμμεριστώ το δεκατετράχρονο κορίτσι που δεν πρόλαβε να ζήσει, τον πόνο της μητέρας, που έδωσε την συγκατάθεσή της για να πραγματοποιηθεί η διαδικασία κατάψυξης, αλλά και την επιθυμία κάθε ανθρώπου που θέλει να συνεχίσει το χορό της ζωής, όταν κάποιος ξανανοίξει το πικάπ. Προσωπικά όμως, αν και ως έφηβη λάτρεψα τον Κριστόφ Λαμπέρ ως αθάνατο Χαϊλάντερ, δεν ξέρω πόση αξία θα είχε η ζωή, αν διαιωονίζοταν με αυτόν τον τρόπο.

**Σταματάκη Βασιλική
Χειρουργός Οδοντίατρος**